

Arrest

nr. 131 263 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. GIELEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shahin Shahr en bent u Iraans staatsburger. Op 8 mei 2006 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde R. P. (...) te heten en omwille van problemen met uw echtgenote en uw schoonfamilie Iran ontvlucht te zijn. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 5 juli 2006 een weigeringsbeslissing onder meer omdat er aan uw verklaringen geen geloof kon worden gehecht. Uw beroepen tot schorsing en tot nietigverklaring werden door de Raad van State verworpen. Op 4 juli 2011 diende u naar aanleiding van uw bekering tot het christendom een tweede asielaanvraag in. Opnieuw nam het Commissariaat-generaal op 10 juli 2013 een weigeringsbeslissing, onder meer omdat er aan de authenticiteit en de oprechtheid van uw beweerde bekering danig getwijfeld kon worden. U vertrok daarop naar Duitsland waar u eveneens een asielaanvraag indiende. De Duitse asielinstanties stuurden u echter naar België terug, waar u op

9 januari 2014 een derde asielaanvraag indiende. Bij uw derde asielaanvraag gaf u aan dat de eerder door u aangekaarte asielmotieven, i.e. uw problemen met uw echtgenote en uw schoonfamilie enerzijds en uw bekering tot het christendom anderzijds, nog steeds bestaande zijn. Wel gaf u toe dat u in het verleden een valse identiteit aangenomen had en in werkelijkheid H. M. R. (...) heet. U wilde bij uw aankomst in België immers vermijden dat de Belgische autoriteiten uw jarenlange verblijf in het Verenigd Koninkrijk, waar u in 2000 een asielaanvraag ingediend had en waar u tot uw komst naar België verbleef, zouden achterhalen. Voorts gaf u aan dat u homoseksueel bent. U ontdekte uw geaardheid in uw kindertijd en had verschillende homoseksuele relaties in Iran. Hierdoor kende u verschillende problemen met de Iraanse autoriteiten. Tweemaal werd u door vier personen met een officiële functie op heterdaad betrapt, toen u met een mannelijke partner seks had. Als straf moest u telkens zweepslagen ondergaan. Ten gevolge hiervan kwam heel Shahin Shahr – en bijgevolg ook uw moeder – uw geaardheid te weten. Hierdoor dwong ze u in het huwelijk te treden. Dit leidde tot de problemen die u reeds bij uw eerste asielaanvraag aangekaart had. Ook in België heeft u al jarenlang vluchtige relaties met verschillende mannen die u in parken ontmoet. U bent tevens actief in chatrooms en heeft webcamseks. In België bracht u uit vrees uw vrienden te verliezen niemand op de hoogte van uw geaardheid. Wel vermoedt u dat verschillende mensen uit uw kennissenkring hiervan op de hoogte zijn. U verklaarde omwille van de problemen die u bij uw eerste asielaanvraag reeds aankaarte, omwille van uw bekering en omwille van uw homoseksuele geaardheid niet meer naar Iran te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van de eerste bladzijde van uw shenasnameh (geboortboekje) neer.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal inzake uw eerdere asielaanvragen een weigeringsbeslissing heeft genomen onder meer omdat uw geloofwaardigheid in uw opeenvolgende asielaanvragen ernstig ter discussie stond. U heeft bij uw derde asielaanvraag geen elementen aangebracht die deze eerdere appreciaties kunnen doen wijzigen, integendeel.

Ook bij uw derde asielaanvraag kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw (algemene) geloofwaardigheid. U verklaarde zowel bij uw eerste als bij uw tweede asielaanvraag R. P. (...) te heten. Bij uw tweede asielaanvraag legde u bovendien een kopie neer van de eerste bladzijde van uw shenasnameh om deze (valse) identiteit te staven. Bij uw derde asielaanvraag gaf u echter toe eerder een valse identiteit opgegeven te hebben. U erkende dat u met uw computer zelf een valse kopie van de eerste bladzijde van uw shenasnameh gecreëerd had. U gaf aan in werkelijkheid H. M. R. (...) te heten en eerder een valse identiteit opgegeven te hebben omdat u uw jarenlange verblijf in het Verenigd Koninkrijk wou verbergen (CGVS 3e AA, p. 2; p. 20). Dit is echter geenszins een afdoende verklaring voor het opgeven van een valse identiteit. Er kan immers redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij van bij zijn aankomst in het land waarin hij asiel vraagt waarachtige verklaringen betreffende zijn identiteit en zijn asielmotieven aflegt. Dat u bij uw eerste asielaanvraag een valse identiteit opgaf, dat u bij uw tweede asielaanvraag uw valse identiteit volhield en zelfs trachtte te staven aan de hand van een valse kopie van uw shenasnameh en dat u uw zesjarig verblijf in het Verenigd Koninkrijk bewust wenste te verzwijgen, doet dan ook fundamenteel afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien bracht u ook bij uw derde asielaanvraag geen enkel overtuigend bewijs aan van uw beweerde echte identiteit. U legde enkel een kopie neer van de eerste bladzijde van uw shenasnameh. Aangezien u bij uw tweede asielaanvraag reeds een valse kopie neergelegd had, kan hieraan echter geen enkele bewijswaarde worden gehecht, hetgeen u ook erkende (CGVS 3e AA, p. 20). Er werden u tijdens uw gehoor dan ook overtuigendere identiteitsstukken gevraagd. U repliceerde dat uw identiteitsdocumenten bij uw schoonfamilie (met wie u geen enkel contact meer heeft) liggen, maar dat u een poging zou ondernemen om via de Iraanse ambassade aan identiteitsdocumenten te geraken. Na het gehoor d.d. 24 februari 2014 stuurde u op 1 maart 2014 een e-mail naar het Commissariaat-generaal met de boodschap dat u tevergeefs de Iraanse ambassade had gecontacteerd. U kon er geen identiteitsstukken verkrijgen op korte termijn omdat u niet over originele documenten beschikte. Wel werd u de raad gegeven om een duplicaat van uw shenasnameh aan te vragen, hetgeen echter een half jaar tot een jaar in beslag zou nemen. Deze uitleg ter rechtvaardiging van het ontbreken van originele identiteitsbewijzen kan echter moeilijk overtuigen. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden van een asielzoeker die maar liefst veertien jaar in Europa verblijft dat hij erin slaagt om zijn identiteit onweerlegbaar aan te tonen, temeer daar u blijkbaar in staat bent om de Iraanse autoriteiten in België te contacteren. Het feit dat u ondanks een jarenlang verblijf in België en ondanks dat u in de mogelijkheid verkeert om de Iraanse autoriteiten te contacteren nog steeds uw identiteit niet op

ondubbeltzinnige wijze aantoon, is dan ook een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Voorts dient er vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw asielmotieven die u aflegde voor de verschillende asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk, in Duitsland en in België weinig coherent en consistent zijn. Bij uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk vertelde u bewust een vals asielrelaas gebaseerd op de waterrellen in Abadan (CGVS 3e AA, p. 18-19). Bij uw eerste asielaanvraag in België verzweeg u uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk van 2000 tot 2006 en schetste u een asielrelaas gebaseerd op uw huwelijk met een Iraanse in 1384 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2005-2006 in de Gregoriaanse kalender), terwijl u toen in het Verenigd Koninkrijk verbleef. Bij uw tweede asielaanvraag in België voegde u hieraan uw bekering tot het christendom toe, terwijl er aan de oprechtheid en authenticiteit van deze bekering danig getwijfeld kan worden. In het kader van uw asielaanvraag in Duitsland legde u gelijkaardige verklaringen af als in België (CGVS 3e AA, p. 19). Noch bij uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, noch bij uw eerste twee asielaanvragen in België, noch bij uw asielaanvraag in Duitsland had u het over uw problemen gelinkt aan uw geaardheid. Dit motief haalde u pas aan bij uw derde Belgische asielaanvraag anno 2014, i.e. veertien jaar nadat u voor het eerst aan een Europese staat om internationale bescherming vroeg. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u niet alles terzelfdertijd wou vertellen en dat u eerst met het belangrijkste wou beginnen (CGVS 3e AA, p. 3), houdt in het licht van de ernst van de door u in het kader van uw derde asielaanvraag aangehaalde vervolging – u zou omwille van uw geaardheid maar liefst twee keer veroordeeld zijn tot het krijgen van honderd zweepslagen – en in het licht van de bedrieglijkheid van uw eerdere verklaringen in het kader van uw eerste vier asielaanvragen in Europa totaal geen steek.

De vaststellingen dat u uw werkelijke identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft en dat u bij elke asielaanvraag een nieuw en totaal verschillend asielmotief inroept – hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid volledig tenietgedaan – maken het mij onmogelijk om de ware toedracht van uw asielaanvraag te achterhalen waardoor u mij niet langer in staat stelt om enige uitspraak te doen over de waarachtigheid van uw geaardheid.

Dat er ook aan de geloofwaardigheid van uw geaardheid danig getwijfeld kan worden, blijkt overigens uit het feit dat uw kennis betreffende belangrijke homogereleerde issues, ondanks uw bewering hierover een uitstekende kennis te hebben (CGVS 3e AA, p. 4), en de Belgische homoscene, opvallende lacunes vertoont. Zo wist u niet eens dat het homohuwelijk in België bestaat en dat homokoppels er kinderen kunnen adopteren. Voorts dacht u verkeerdelijk dat het homohuwelijk al enkele jaren in het Verenigd Koninkrijk bestaat (CGVS 3e AA, p. 5), terwijl het homohuwelijk er pas vanaf 29 maart 2014 mogelijk wordt. Van iemand die beweert homo te zijn, die sinds 2006 quasi onafgebroken in België woont en die beweert veel informatie te hebben over homogereleerde issues kan echter aangenomen worden dat hij op zijn minst weet dat het homohuwelijk hier bestaat. Daarnaast kon u geen enkele naam geven van een etablissement waar homo's samenkomen. U kende geen enkele homoclub of –bar bij naam, terwijl u wél de naam kende van andere Belgische cafés, zoals bijvoorbeeld “De Coulissen” in Brugge (CGVS 3e AA, p. 4; p. 8). Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u slechts één keer naar een homocafé bent geweest (CGVS 3e AA, p. 4), komt weinig overtuigend over, gelet op het feit dat u wel (frequent) naar andere cafés in België kon gaan.

Gelet op het feit dat u uw geaardheid niet aannemelijk heeft weten te maken, zijn uw problemen in Iran naar aanleiding van uw beweerd geaardheid evenmin aannemelijk. Dit blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde van uw twee veroordelingen omdat u met een man anale seks had gehad. Dat u deze veroordelingen niet kon bewijzen omdat uw broers in Iran hun eigen zaken te doen hebben, zoals u beweert (CGVS 3e AA, p. 19), komt weinig overtuigend over, aangezien één van uw broers wel de moeite gedaan zou hebben om een kopie van uw shenasnameh te verkrijgen (verklaring DVZ 3e AA, vraag 17). Nochtans kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat een asielzoeker al het mogelijke doet om zijn asielmotieven enigszins aan te tonen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw verklaringen niet het minste geloof kan worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 52 en 48/3 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat door verzoekende partij een valse identiteit werd opgegeven bij haar eerste en tweede asielaanvraag, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt, benadrukt verzoekende partij dat zij bij haar derde asielaanvraag volledig eerlijk wenste te zijn omtrent haar identiteit, alsook omtrent haar geaardheid. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij ook bij haar derde asielaanvraag geen enkel overtuigend bewijs aanbracht van haar beweerdde echte identiteit, stelt verzoekende partij dat zij gedurende veertien jaar een grondige vrees had om de Iraanse ambassade te betreden, daar dit Iraans grondgebied is. Pas na veertien jaar heeft verzoekende partij, met behulp van haar vrienden in België, zich over deze vrees gezet en heeft zij de ambassade durven betreden. Hier werd haar echter meegedeeld dat het niet mogelijk was om op korte termijn enige identiteitsdocumenten te krijgen en werd haar aangeraden een duplicaat aan te

vragen, hetgeen evenwel zes maanden of meer in beslag zou nemen. Deze lange duur kan evenwel niet aan verzoekende partij worden verweten.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De vaststelling dat verzoekende partij in het verleden een valse identiteit heeft opgegeven, doet dan ook afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid. De loutere bewering van verzoekende partij dat zij bij haar derde asielaanvraag volledig eerlijk wenst te zijn, doet aan deze eerdere vaststelling geen enkele afbreuk, temeer gezien de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel overtuigend bewijs aanbracht van haar beweerde echte identiteit. De Raad acht het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij ondanks een jarenlang verblijf in België en ondanks zij in de mogelijkheid verkeert om de Iraanse autoriteiten te contacteren, er nog steeds niet in slaagt haar identiteit op ondubbelzinnige wijze aan te tonen. Aangezien het om essentiële stukken gaat, met name omtrent de identiteit van verzoekende partij, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal te verwachten dat verzoekende partij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om bewijsstukken die haar identiteit ondubbelzinnig zouden kunnen aantonen te bemachtigen. Bovendien dient deze motivering samen gelezen te worden met de vaststelling dat geen enkel van de door verzoekende partij voorgehouden asielmotieven als geloofwaardig kan worden aangenomen waardoor enige vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten niet aan de orde is en het dan ook volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekende partij veertien jaar zou hebben nodig gehad om zich te durven begeven op het grondgebied van de Iraanse ambassade.

2.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat de verklaringen van verzoekende partij betreffende haar asielmotieven die zij aflegde voor de verschillende asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk, in Duitsland en in België weinig coherent en consistent zijn, meent verzoekende partij dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier aangetoond wordt dat haar huidig asielrelaas niet coherent zou zijn met de vorige asielaanvragen. Haar seksuele geaardheid verklaart wel degelijk waarom zij problemen heeft met haar schoonfamilie. In verband met haar bekering wordt er overigens geen enkele moeite gedaan door het Commissariaat-generaal om aan te tonen dat dit niet geloofwaardig zou zijn. Verzoekende partij oppert dat het nochtans aannemelijk is dat zij zich bekeerd heeft tot een geloof dat bepaalt dat homoseksuelen met respect behandeld moeten worden, dit in tegenstelling tot de islam. Verwerende partij doet geen moeite om aan te tonen dat dit relaas vals is.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat door verwerende partij in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom de verklaringen van verzoekende partij betreffende haar asielmotieven die zij aflegde voor de verschillende asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk, in Duitsland en in België weinig coherent en consistent zijn. Bij haar asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk vertelde zij bewust een vals asielrelaas gebaseerd op de waterrellen in Abadan. Bij haar eerste asielaanvraag in België verzweeg zij haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk van 2000 tot 2006 en schetste zij een asielrelaas gebaseerd op haar huwelijk met een Iraanse in 1384 (2005/2006), terwijl zij toen in het Verenigd Koninkrijk verbleef. Bij haar tweede asielaanvraag in België voegde zij hieraan haar bekering tot het christendom toe en in het kader van haar asielaanvraag in Duitsland legde zij gelijkaardige verklaringen af als in België. Bij deze eerdere asielaanvragen werd door verzoekende partij nergens melding gemaakt van haar problemen gelinkt aan haar geaardheid en zij haalt dit motief pas aan bij haar derde asielaanvraag in België, anno 2014. Het feit dat verzoekende partij bij elke asielaanvraag een nieuw en totaal verschillend asielmotief inroept, maakt het dan ook onmogelijk om de ware toedracht van haar asielaanvraag te achterhalen. Gelet op deze uitgebreide motivering, houdt de opmerking van verzoekende partij dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier aangetoond wordt dat haar huidig asielrelaas niet coherent zou zijn met de vorige asielaanvragen, geen steek. Daar waar verzoekende partij stelt dat haar seksuele geaardheid wel degelijk verklaart waarom zij problemen heeft met haar schoonfamilie, onderstreept de Raad dat verzoekende partij tijdens haar eerdere asielaanvragen op geen enkel moment de problemen met haar schoonfamilie en haar echtgenote gelinkt heeft aan haar geaardheid. De vaststelling dat

verzoekende partij de door haar gekende problemen met haar echtgenote en haar schoonfamilie tijdens haar derde asielaanvraag in België plots wijt aan haar geaardheid, is dan ook wel degelijk incoherent met haar verklaringen in het kader van haar eerste en tweede asielaanvraag in België.

Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat de commissaris-generaal op geen enkele manier aantoonde dat haar bekering niet geloofwaardig zou zijn, bemerkt de Raad dat door de commissaris-generaal in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 juli 2013, in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij in België, uitgebreid gemotiveerd wordt waarom de geloofwaardigheid omtrent de authenticiteit en oprechtheid van de bekering van verzoekende partij ondermijnd wordt (administratief dossier, stuk 16, documenten Z-aanvraag). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij heeft nagelaten tegen deze beslissing beroep in te stellen. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Door verzoekende partij wordt dergelijk bewijselement ter staving van haar beweerde bekering evenwel niet aangebracht.

2.2.6.1. Voorts verwijt verzoekende partij verwerende partij dat deze haar geaardheid als ongeloofwaardig beschouwd zonder enig onderzoek hiernaar te doen. Wat betreft haar beperkte kennis over belangrijke homogereleerde issues, legt verzoekende partij uit dat zij ten aanzien van haar vrienden niet openlijk heeft verklaard dat zij homo is, uit vrees haar vrienden te verliezen. Het is dan ook logisch dat zij meer naar heterocafé's gaat dan naar homocafé's. Evenmin zal zij niet in het openbaar onderzoek doen over de homogereleerde issues in België. Verzoekende partij gaat enkel stiekem op webcam-sites en spreekt af met vreemde mannen in parken. Dit verklaart dan ook waarom verzoekende partij niet op de hoogte is van dergelijke zaken. Overigens kan men niet verwachten dat elke homoseksuele persoon zich bezig houdt met elk actueel nieuwsaspect omtrent de homoseksualiteit.

2.2.6.2. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij heeft nagelaten enig onderzoek te doen inzake de door haar beweerde geaardheid, wijst de Raad erop dat door verwerende partij terecht opgemerkt werd dat verzoekende partij het onmogelijk maakt om de ware toedracht van haar asielaanvraag te achterhalen. Tevens werd door verwerende partij gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde geaardheid ondermijnd wordt doordat haar kennis betreffende belangrijke homogereleerde issues en de Belgische homoscene opvallende lacunes vertoont en dat, gelet op het feit dat verzoekende partij haar geaardheid niet aannemelijk heeft weten te maken, haar problemen in Iran naar aanleiding van haar beweerde geaardheid evenmin aannemelijk zijn, hetgeen tevens blijkt uit het feit dat zij geen enkel begin van bewijs neerlegde van haar twee veroordelingen omdat zij met een man anale seks had. Gelet op deze motivering, kan verzoekende partij verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen onderzoek te hebben verricht omtrent de door haar beweerde geaardheid.

De Raad bemerkt voorts dat verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf alles te weten over homoseksualiteit ("*(...) kan u mij voorbeelden geven van sites waarop informatie te vinden is over homoseksualiteit? Ik weet daar alles over; ik had de nodige informatie daaromtrent. (...)*") (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2014, p. 4)). Voorts geeft verzoekende partij aan dat zij de actualiteit in verband met homogereleerde issues tracht op te volgen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2014, p. 5). Van verzoekende partij kan *in casu* derhalve wel degelijk verwacht worden dat zij op de hoogte is van een aantal belangrijke homogereleerde issues. Verzoekende partij is er echter niet van op de hoogte dat het homohuwelijk in België bestaat en dat homokoppels er kinderen kunnen adopteren. Ook stelt zij dat het homohuwelijk al enkele jaren in het Verenigd Koninkrijk bestaat, terwijl het homohuwelijk er pas vanaf 29 maart 2014 mogelijk is. Dat verzoekende partij van deze zaken niet op de hoogte is, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar geaardheid.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij vaker naar heterocafé's gaat dan naar homocafé's omdat zij ten aanzien van haar vrienden niet openlijk heeft verklaard dat zij homo is, wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 24 februari 2014 nog stelde dat het feit dat zij niet vaker naar homocafé's ging te wijten was aan haar

bepaalde financiële middelen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 24/02/2014, p. 9). De *post factum*-verklaring dat zij nooit naar homocafé's ging omdat haar vrienden niet op de hoogte waren van haar geaardheid, is dan ook weinig overtuigend. Het gegeven dat verzoekende partij geen enkele homoclub of –bar bij naam kent, terwijl zij wel de naam kende van andere Belgische cafés, waarnaar zij blijkbaar wel frequent kon gaan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen inzake haar beweerd homoseksuele geaardheid.

Het gegeven dat verzoekende partij veertien jaar lang heeft gewacht om haar asielaanvraag te steunen op haar seksuele geaardheid waarvoor zij reeds meermaals zou zijn veroordeeld in Iran en zij volstrekt niet op de hoogte is van belangrijke homogereleerde issues verhindert aan deze geaardheid enig geloof te hechten.

2.2.7.1. Verzoekende partij bemerkt nog dat onjuiste verklaringen los van het asielrelaas of het ontbreken van bepaalde informatie op zich geen reden zijn om de status van vluchtelingen te weigeren. Wanneer twijfels bestaan over de geloofwaardigheid van de asielaanvrager, bijvoorbeeld doordat de betrokkene valse of onjuiste verklaringen heeft afgelegd in de loop van de procedure, belet dit niet dat onderzocht moet worden of er al dan niet gegronde vrees voor vervolging bestaat. De aangehaalde onjuistheden kunnen volgens verzoekende partij geenszins volstaan om een weigeringsbeslissing te schragen. Dit zou enkel het geval zijn wanneer de onjuistheden ernstig waren.

2.2.7.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat gezien door verzoekende partij aanvankelijk een valse identiteit werd opgegeven – hetgeen reeds afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid – gezien zij betreffende haar beweerd echte identiteit geen overtuigend bewijs aanbracht en gezien de verklaringen van verzoekende partij over haar asielmotieven voor de verschillende asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk, in Duitsland en in België niet coherent en consistent zijn, het onmogelijk is om de ware toedracht van de asielaanvraag van verzoekende partij te achterhalen. Voorts heeft verwerende partij vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerd homoseksuele geaardheid verder ondermijnd wordt door de opvallende lacunes in de kennis van verzoekende partij betreffende belangrijke homogereleerde issues en de Belgische homoscene en dat, gelet op het feit dat verzoekende partij haar geaardheid niet aannemelijk heeft weten te maken, haar problemen in Iran naar aanleiding van haar beweerd geaardheid evenmin aannemelijk zijn, hetgeen tevens blijkt uit het feit dat zij geen enkel begin van bewijs neerlegde van haar twee veroordelingen omdat zij met een man anale seks had. Deze verschillende vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het verkondigde asielrelaas, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. Verder stelt de Raad nog vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stuk 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 24 februari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in bovenstaand betoog voorhoudt, heeft verwerende partij derhalve wel degelijk grondig onderzocht of er in hoofd van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging bestaat, waarbij rekening gehouden werd met alle door verzoekende partij aangereikte elementen. Evenwel is verwerende partij tot de conclusie gekomen dat het asielrelaas van verzoekende partij, om verschillende redenen, niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.2.8. Uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 24 februari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT